

Antal Balázs

VENDÉGET HÍVNI, ESŐT VÁRNI

Mikor a tanyasi gyerek a hegyeken át a faluba jött egy délelőtt, felhő nem volt az égen. A temetőn keresztül ereszkedett le a völgybe, odafönt egy kicsit megállt, az iskolakert korán termő, apró szemű körtéjéért nyújtózkodott, azt ráfogatta míg lefelé jött, a kukacos részét hangosan, messzire köpte. Az utcán is csak úgy ment, fél szemmel a kertetek leste, hol, mi érik, közben pár udvarra integetve beköszönt. A karos kútnál a fejét a csap alá tette, nyakába eresztette a vizet, az inge is teljesen elázott. Nem bánta, átkozott forróság készülődött megint. A földes, köves utcán a szélső, kis házhoz tartott. Rán-cos öregember tett-vett az udvaron.

– Adjisten! – kurjantott neki. A kis öreg lassan hátrafordult.

– Szevasz! – vigyorodott el. – Hát apád? Gyön-e?

– Nem jön a.

– No?

A fiú szénézett a gazos udvaron. Pár tollavesztett vén tyúk kapirgált a foltos drótkerítés mellett, ki-kinyújtotta némelyik a nyakát, hogy a kinti fűből tépjen, mintha az jobb lenne. A fiú cipője orrával megbökte a drótot, a tyúkok ijedten ugrottak akkor hátrébb.

– Kimehetne hozzá.

Az öreg a fiúra nézett, de csak egyetlen pillanatra, utána megint a lába elé figyelt. A tornác felé csoszogott, vigyáznia kellett, nehogy valami kavicsba, vagy fába elbotoljon.

– Hát én már csak arra várok, hogy oda mehessek – dűnnyögte maga elé.

– Jól van no, én csak szólok.

Mire az öreg elért a korlátig, hogy abba kapaszkodva a tornácra fellépjen, s onnan visszafordult a kapu felé, hogy valamit még mondjon a fiúnak, vagy talán hogy kérdezzen valamit inkább, esetleg behívja, az már nem volt ott. Pedig köszönt, amikor elment, csak az öreg nem hallotta. A múútra baktatott ki, elment a megállóhoz, megnézte mikor érkezik az egri busz. Aztán, ha már úgyis ott volt, belépett a presszóba. Sokáig kellett kotorásznia a zsebében, hogy össze-

szedjen egy kólára valót. Még akkor kevesen ültek csak odabent, ő is kiment, a széles ablakpárkányra telepedett. Nem sok figyelni való akadt ilyen időben a faluban, hanem az a kevés mind éppen ott előtte volt. A bolt, a zöldséges meg a buszmegálló. Ott a legkönnyebben találkozhatott ismerősökkel.

Jöttek is aztán páran, köszöntek, kezet fogtak, de alig szóltak, megjött a busz, és a zajban nem hallották egymást, inkább csendben maradtak. Felverte az út széléről a port, csak úgy hunyorogtak a párkányon, a füstöt is az orruk alá fújta. Mire eldöcögött, egy-két tömött szatyros asszonyt otthagya, ő már menni készült. Bevitte a poharat, aztán megnézte megint a menetrendet, közben a zsebében turkált, van-e még nála pénz, és örült, mert úgy tapogatta, mindenképpen van még nála egy százas. De nem akarta elővenni, számolgatni a falu közepén.

– Mi van, utazol? – kiáltott utána egy bajszos ember a presszó elől.

– Csak úgy nézem – válaszolta, és gyorsan elment onnan.

Kifelé bólogató ágakról csemegézett a szélső porták mellett, aztán letért az útról, hogy az árokpart bevezesse messze a kertek mögé. A gazos kukoricásban taposott utat magának, tudta, sietni kell, mert könnyen tolvajnak nézhetik, és akkor ráeresztik a kutyát. Egy-két öregasszonnyal találkozott, ott őrizték a magukét, kezükben kapával. Nagy, vastag kendőbe volt kötve a fejük, csoda, hogy meg nem bolondultak a tűző napon. Bár volt köztük olyan is, aki megbolondult. Ő a maga részéről úgy volt az egészsel, unta a meleget, ha a faluban érte. Nem volt abban semmi jó. A tanyáról ilyenkor elment az erdőbe, csak most lett így, hogy befele a faluba jött. De ha már a réten volt úgylis, eldobta magát kicsit a fűbe. Egész addig heverészett, míg a bogarak meg nem találták. Hangyák masíroztak rajta, bemásztak a cipőjébe valami furcsa ösztöntől hajtva. Káromkodott, verte le magáról, a cipőjét is lehúzta, kifordította. A csurgónál látott hozzá, hogy kimossa, alá tartotta a lábát is a vízfolyásnak, aztán meg a fejét megint, hogy kicsit felfrissüljön. Már az ujjai sem ragadtak annyira, hogy lesuvickolta őket. Indult volna éppen, amikor észrevett egy testes asszonyt, vödörket cipelve jött, azt még bevárta. A nő mosolygott, hogy odaért, de a fiú nem volt biztos benne, örül-e neki tényleg. Azonban ha örült, ha nem, nem szaladhatott onnan egyből, mert alaposan kifáradt, míg az üres vödörrel kiért. Úgy lihegett, mintha megrakott zsákokat cipelt volna.

– Jól vagytok, Jancsikám? – pihegett az asszony – Apád is jól van?

– Megvan.

És azután csend lett, mintha nem tudtak volna mit mondani. Nem is néztek egymásra. A nő hangosan szuszogott, meg is támaszkodott, a fiú a zsebében turkált.

– Csinálhatna egy csepp esőt apád, ott a hegyen – szólt végül a nő, csak hogy valami beszéd legyen.

– Otthon van. Otthon van most apám.

– Hát mit csinál az otthon ilyenkor? – kérdezte meglepetten, két szusszantás között.

– Vendéget vár.

– Mostan? – valami tréfát sejtett. – Kicsodát?

– Téged.

Az egyik kerítés tetején sovány macska túnt fel. Látható izgalommal figyelt valamit a fűben. Talán apró állatokat fedezett fel. A következő pillanatban lelapult, begörcsítette a hátát. Előbb egyik mellső tappancsát lógatta le a kerítés tetejéről, aztán egész testével alábukott. De csak annyit lehetett látni, áthemperedett a fején, aztán még zavartan körülnézett, megnyalta a száját, végül eloldalgott.

– Nem mondta – nézett a fiúra az asszony, kivörösödve, homlokát ráncolva.

– Most mondom.

A fiú a madarakat leste, amik a csurgó fehérre meszelt kövére szálltak. Ketten voltak, egymás körül ugrándoztak. Hangosan csiviteltek, mintha zsörtölődtek volna, aztán hirtelen a levegőbe kaptak, és arrább szálltak. De nem repültek messze, csak a kavicsos útra a kút elé, ott folytatták táncuk. Fölvette a cipőt, már se a madarakra, se az asszonyra nem figyelt, hanem az egyik kertbe lesett befelé, amelynek a végében meggyfák álltak. Az asszony meg nagy levegőt vett, hangos csörömpöléssel taszította be az egyik vödört a víz alá. Mire megtelt, a fiú ott állt mellette újra, hogy elvegye, segítsen, de az asszony sietve, duzzogva kikapta előle.

– Hagyjad, nem kell nekem segíteni – azzal odalökte a másikat.

A fiú nem szólt semmit, köpködte a meggymagot.

– Jókor szóltok – dörmögött idegesen, csak úgy hátra a válla felett a fiúnak. – Amúgy se mehetnék.

– Nekem mindegy – vont vállat az.

Mikor a másik vödör is megtelt, az asszony felkapta mind a kettőt, s egy kurta köszönéssel elindult befelé. A fiú nézte egy darabon, és még utána szólt.

– Ha most nem jó neked, mehetsz később is. Délután vagy este fele, ahogy jó. Várni fog akkor is.

De már nem kapott választ, a másik csak ment tovább a két teli vödörrel. A fiú az ellenkező irányba tartott. Amikor a patakon a keskeny, rozsdás vashídhöz ért, letámaszkodott kicsit a korlátra. A nagy hőségben semmi víz nem volt a meder alján. A szájába kapott egy vékony fűszálat, azt szívogatta, rágogatta a végét. A teherautót figyelte, amely a kerteken túl elő-előbukkant a házak közül, hogy keresztül kanyarogjon a falun. Biztos Egerbe ment az is. Innen mindenki Egerbe megy.

A hídon hallgatta végig a harangozást, csak utána indult. Órizetlen kukoricás mellett vitt az út, a csenevész száruk között töklevelet látott dagadozni, gyorsan, otthonosan közéje lépett, hogy megszemlélje. Kis, semmirevaló golyóbisok voltak még, csak egy volt rendezőbb forma, azt gyorsan leszakította, hóna alá kapta. Mikor kiért a kukorica közül, majdnem orra esett egy öregasszonyban, ott ült egy kishéken, a szemközi táblára vigyázott. Annak is volt a keze ügyében valami kapanyélféle, egész kiféredtek az ujjai, úgy szorította, úgy ráncolta magát, de a fiú tudta, hogy nem fog szólni semmit, még örül is, hogy a máséba mentek, nem az övébe.

Egy-két kanyar után szélesebb úthoz ért, az vezetett vissza a rétről a falu közé egy faszor mellett. A szélső fa árnyékában egy ember heverészett a fűvön, odébb néhány kecske legelészett kikötve. Egy kis fekete korcs is ott lihegett, fontoskodva csaholt, hogy meglátta az érkezőt.

– Jó napot! – köszönt messziről, jó hangosan a fiú. – Ej, de jó világ van magára e!

Az ember felemelte a fejét a földről, rávigyorgott a fiúra a napsütésben.

– No, csó! – feltápáskodott, odébb húzódott, hogy helyet csináljon maga mellett az árnyékban. – Csoda történt, hogy téged is látni. Gyere má, ülj le egy cseppet mellém!

– Csoda, nem csoda az. Má csak leülök egy cseppet, ha nem bánja – vigyorgott a fiú is, ahogy mellé telepedett. A kiskutya akkor közel szaladt hozzá, a kinyújtott lába fejétől vakkangatott rá.

– Ericc má! – szólt rá a gazdája. – Esztiékhez mész? Itthon vannak, láttam, mikor jöttem.

– Géza bá?

– Hát. Hú, má kora reggel feszt monta neki nénéd – grimaszolt, hozzá a kezével is mutogatott. Aztán a botját az egyik kecske felé dobta, káromkodott párat. – Látod, mennyi baj van ezzel a pár kecskével?

Ülhetek itten egész nap e. Dehát, tudod milyen Klárrika nénéd, má csak ki nem bírja a csepp tej nélkül. Szomjas vagy-e? Itt van, igyál.

A fiú meghúzta a kulacsot, de nem víz volt benne. Végigégette a torkát, majdnem visszaköpte az egészet. Az ember meg csak nevetett, hogy mit megkínlódik, míg elrakta vissza a hűvösbe a butykost. A fiú nehezen talált magára hirtelen.

- Ezé van maga ilyen csendesen itt el e.
- Hehe, otthoni – nevetett.

Onnan nagyon jól lehetett látni az utat a távolban, a falu túlsó végén, ami kifele vitt. Percenként haladtak el arra autók a magas hegyek felé, ki Szilváásra, ki Egerbe, ki Pestre, befele meg alig jött egy-kettő, az is inkább teherautó, vagy rossz buszok, más falukból, innen-onnan. Ahogy a fény esett, úgy tűnt, mintha elfelé csillámló, fényes foltok mennének, idefelé meg csak sötét, füstös pacák.

- Hát apád? Régen láttam. Nem járok má mostanába sehova se.
- Megvan.
- Fuvarba van? Nem adja el a Zolit, igaz-e? Hisz ha bolond vóna.
- Nem adná a világ minden kincséért se.

A fiú tépett egy fűszálat, a foga közé vette. Valami kesernyés lét szívott ki belőle, száraz lett tőle a nyelve hegye. Apró ágvégeket dobálgatott a kutyának, de az nem is igen találta meg mindet, hogy a szemébe lógott loboncos bundája.

- De most pihen a Zoli, szabadnapja van.
- No?
- Vendégeket vár apám.
- Rokonok?

Csak hümmögött válaszképp, ingatta a fejét. A felhőt figyelte, ami az erdő felől, a tanyájuk irányából a falu fölé készülődött. Így megy ez, készülődnek, forgolódnak a felhők, végül szétforogják maguk.

- Magát is várja. Azt mondta, szóljak magának is, ha látom.
- Engem? – döbönt meg az ember. – Dehát mér csak most szóltok. Hogy mehetnék – biccentett a fejével a kecskék felé.
- Hát hagyja itt, ki van kötve, nem viszi azt el senki.
- Még az. De kilép Klárrika nénéd a kert végébe egy perc alatt. Nem mehetek – csak rázta a fejét, látszott, hogy gondban van. – Mér nem szóltál tegnap?

A fiú újabb fűszálat keresett, az előzőt teljesen szétrágtá. Most valami vastagabb kellett volna, hogy tovább tartson, meg nagyobbakat lehessen harapni rajta.

– Tegnap még nem tudtuk.

Akkor odébb csúszott, ahol vastagabb gazok nőttek az árnyékban, aztán csak felpattant a földről.

– No, viszonzlátás! Megyek, mer még van egy kis dolgom.

– Nehogy itt hagyj nekem a tököt!

– Dehogy hagyom.

A földutat a faszor végén köves utca keresztezte. Egyforma, nagy házak álltak a szélén, a fiú az egyik vaskapus elé fordult. Valahol fát vágtak, bőgött, sivített a fűrészgép. Kicsike, simaszőrű kutya rohant ki elé, ahogy benyitott, és akkorákat ugrott, majd a válláig felért. Nem lehetett megsimogatni se, mert ha nem ugrált, akkor futkározott körbe-körbe. A garázsajtóban egy ráncos férfi valami maszatos ronggyal a kezét törölgette. A haja olajtól fényesen, hátrafésülve csillogott.

– Szevasz, Jancsikám – köszönt elé –, hallottam már, hogy jössz, ott beszélgettél hátul. De szép tököd van!

– Maguké, nem az enyim.

A ház meg a garázs közt nyárikonyha volt, napverte falának támaszkodott a lóca. Leginkább árnyékban állt valamelyik háztól, vagy a körtefa takarta, de akkor épp odavágott a nap. Nem volt baj úgy se, jól esett megülni rajta.

– Eszti néni?

– Odabe van. Haggyad, maj kigyön, el se tudjuk oszt kúdeni – vi-gyorgott a férfi. Nem volt egy foga se, csak úgy feketélt a szája.

– Hogyhogy bejötté a tanyaró?

– Gondoltam, megnézem má a vén csontokat.

– Jó tetted. Ebédelté má?

A fiú a kis, gondozott kertet figyelte a nyári konyha előtt. Hogy abban mindig ott vannak azok a virágok, a mindenféle színű tulipánok, és ahogy elnézte, szőlő is lesz szépen, csak még várni kell rá. Mindenre várni kell.

– Apád, hogy van?

– Jól – bólogatott. – Nem jönnek-e ki hozzánk?

– Nem én vagyok a főnök, Jancsikám. Tudod, hogy van.

Akkor kinyílt a nyári konyha ajtaja, kövér asszony dugta ki rajta a fejét.

– Te vagy? Csak hallgatom én, kivel beszélget ez. Etté má? Gyere befele gyorsan, most főtt.

Odabent jóleső hűvös volt, pedig ajtót is, ablakot is csukva tartot-tak, ne jöjjön tele léggel az egész ház. Eszti néni leültette egy hoked-

lire a kredenc elé, tányért rakott oda, teleszedte levessel. Kapkodva forgolódott, mert a második kihűlt, azt meg kellett melegíteni egy kicsit. Az ura kint maradt, az ablak előtt látszott, ahogy el-elment az ólakig, vagy vissza a garázs felé.

– Mi újság arra kifele?

A fiú jóízűen kanalazta a levelest, úgy válaszolgatott.

– Nincsen semmi. Olyan meleg van, meg lehet bolondulni.

– Jó mondod.

Az asszony felnevetett.

– Nagypádnak is attó forrt föl az agya. Voltál-e nála mostanába?

A fiú betömött a szája szélébe egy darab kenyeret.

– Voltam. Máma voltam, délelőtt.

– Mit tud csinálni egész nap a vénember? – nevetett tovább.

– Csozorászott az udvaron.

Akkor Eszti néni az összehajtott újsággal a fiú elé, az asztalra szózott. Úgy látszik, néhány légy mégiscsak bejutott valahogy. Ott feküdt a viaszosvásznon, ahogy az asszony visszahúzta a kezét. Meg volt dögölve persze, felfelé álltak a lábai.

– Oszt jó vagytok, cseppem, nincsen semmi baj?

– Hát...

Elfogyott a leves, az asszony elkapta előle a tányért, már szedte is bele a nokedlit a hússal. Jó színe volt, jó szaga volt, a fiúnak csorgott a nyála.

– Jaj, elég má, nem kell nekem annyi sok! – mondta mégis, mert még a púposnál is tovább rakta a tányérjára.

A nagy alumínium kanállal ette azt is, vigyáznia kellett, nehogy kiüsse vele a fogát.

– No mondjad mi van – ült le mellé a másik hokedlire Eszti néni.

– Csak azt mondom, hogy kijöhetne néha hozzánk.

– Ne is mondjad, nem merek sehova se elindulni ebbe a bolond időbe. Kimegyek majd, már régen voltam nálatok, vágyom is nagyon. Csak lenne egy kicsit hűvösebb.

– Hát pedig most volna jó, ha kijönne.

– Hát tudom – csendesedett el az asszony.

A kutya ugatni kezdett, és hogy nem volt odakint semmi mozgás, az asszony felpattant, az ajtóba állt, onnan figyelt kifelé az üvegen át.

– Hol van mán az az ember?

A kutya elhallgatott, úgy látszik, csak a kapu előtt ment el valaki, nem ide jöttek. De az asszony akkor se ült már le, figyelte, hol lehet

az ura. Csak akkor fordult vissza, mikor a fiú eltolta a tányért, és hangosan megköszönte.

– Szedek még, várja!

– Ne tessék szedni, mer má rosszul leszek. Inkább inni tessék adni.

A pohár szóda mellől mondta tovább a fiú.

– Szóval csak ki kéne most jönni.

Az asszony nem szólt semmit, a tűzhelyen pakolgatta az edényeket.

– Nincs jól apám.

Erre fölnézett.

– Beteg?

A fiú lassan bólintott.

– Mi baja? – akkor már látszott, hogy aggódik Eszti néni.

– Kész van teljesen.

Az asszony ideges lett, csapkodott, zörgött a lábasokkal.

– Jaj, nem mehetek én, nem látod? Mindég elszökik ez a szar ember nekem, ha kiteszem a lábam. Most is hol van má megint ugyan. Ki tudja, melyik kurvától kell hazarángatnom. Ez megy minden este, egyéb bajom sincsen nekem.

A fiú erre nem szólt semmit, halkán szürcsölgette a szódavizet a füles pohárból. Mikor elfogyott, engedett újra. Ott volt mellette a szifon, egy vödör vízben húlt a menyecskeszoknyába öltöztetett gázpalcák előtt. Aztán felvette az asztal széléről a légycsapó újságot, ő is levadászott egyet a falról.

– Azér csak ki kéne jönni – erősködött tovább a fiú csendesen. – Maga a testvérje.

– Ne keseríts má te gyerek – sopánkodott az asszony, hogy újra leült. Akkor már egészen csapzott volt az arca.

Visszafele már nem a réten át ment, csak úgy a nagyút szélén. Megállt beszélgetni pár fiúval, bement a focipályára is, mert meccs készülődött a kispályán, de nem állt be egyik csapatba sem végül. Aztán beült a megálló bódéjába, mert csak ott volt pad a falu közt, előszedte a zsebéből az aprót, ingatta a fejét. Bement a presszóba, vett még egy kólát a pénzből. Akkor már minden asztalnál ültek. Integettek neki innen is, onnan is, menjen oda hozzájuk. De még mielőtt odaért volna az ismerőseihez, megfogta a karját egy nagy darab ember. Az apjának üzent, hogy fuvar kéne, hiába mondta a fiú, hogy a napokban nem fog bejönni az örege, majd csak később, hamarabb meglesznek, ha kibicajozik hozzá. Az ember ezen csak nevetett, nem bicajozik ő ugyan sehova se, ha kell a munka, csak jöjjön be az apja.

Később ez az ember hagyta ott a bugyellárisát az asztalon, míg ki-ment a pulthoz, azt kapta fel a fiú, nem vette észre senki. Kicsit még üldögélt, megitta, ami maradt, a másiknak nem tűnt fel addig, hogy hiányzik. Utána meg a fiú indult, menni készült. A hátsó utcákon tartott fölfelé a dombra, közben elégedetten számolgatta a pénzt a tárcában. Mire kiért a tetőre, a temetőhöz, ugyancsak este volt. Csak pár lámpa égett a templom előtt, néma sötétségben voltak a sírok. Leült a padra, a harangok elé, onnan nézett végig a völgyön, a csöndes falun. Ott is aludt, végignyújtózott a lócán, nem kellett félnie attól, hogy megfázik. De nyugtalan álma volt, törték a lecek is, folyton föl-fölébredt. Aztán egyszer hallja, hogy mocoognak a kavicsok, valaki nyögdéssel fölfele az úton. A ráncos kis öreg volt az, az húzta magát a botjára támaszkodva.

– Hova megy má ilyenkor, papó? – szólt rá a padról.

– Ó, jógyerek, rámhozod a szívbajt – tátogta sápadtan az öreg, a nagyapja. – Hova mennék ugyan, neked is ott kéne lenned, ha eccer szükség van rád.

– Ugyan kinek vóna szüksége rám?

– Hát apádnak, világ hülyegyereke. Mér nem montad, hogy beteg?

Az öreg háta mögött zúgva ringott a bozót. Kijebb valahol fácán rikácsolt a kórók közt. A faluban, odalent, ugattak a kutyák.

– Mer nem beteg.

– Nem-e?

– Nem.

A közeliükben tücsök kezdett cirpelni. Élesen, hangosan, de gyorsan abbahagyta, csak hogy aztán rákezdhesse megint. Nem féltek már olyan éjszaka a bogarak az embertől.

– Hát akkor bolonddá tettek engem a faluba e. Oszt jó elindultam – lihegett a kis öreg ember, alig bírta a bottal is állni. – Aszonta Géza bátyád, hogy apád beteg.

– Pedig má nem beteg. Beteg volt, de má nem beteg.

– Nem? No, hál istennek. Má nem bánom, hogy kigyöttem eddig, legalább megtudtam, mi van – fújtatott megkönnyebbülve. – Még jó, hogy itt vótá. De má most oszt ereggy hazafele te is, kisfiam.

– Megyek, hogyne mennék. Most értem ki én is az előbb ide e.

Az öregember lassan, topogva fordult meg. Sokáig kocogtak még a kövek a botja vagy a lába alatt, ahogy a sötétben befelé tapogatózott. A fiú a pad alá feküdt, tovább már ne törje az oldalát. A fűben jó volt aludni, nem is volt olyan melege, mint otthon.

Alig szürkülődött még, amikor felébredt. Kevéssel utána kezdtek kukorékolni a kakasok. Egy kis harmattal kidörzsölte a maradék álmot a szeméből, csak utána indult el. Vissza a faluba, arrafelé ment egyenesen. Sokáig egyedül ült a hugyszagú bódében, didergett, úgy tapogatta, melengette magát kicsit, de attól se lett sokkal jobb. Úgy látszott, aznap végre megérkeznek a régóta várt esőfelhők. Nagy sokára egy asszony állított be, szépen felöltözve, messziről érződött az illatosítója. De csak távolabb, az út szélén állt meg, mikor észrevette a fiút. Végül aztán bejött a busz, nagy, kékszínű, újfajta gyártmány. A sofőr nem is figyelt a hajnali borulásban, milyen szedett-vetett ruhában, csapzottan száll fel az utasa. Kiadta a jegyet, egész a végállomásig, és már indult is, nem volt ott tovább miért várni. Mire a fiú talált egy üres széket, és le tudott ülni, már nem látott mást a faluból, csak a szélső ház elmosódó fényeit, a rozsdás szemeteskonténert a tábla alatt.

Rövidesen szemetelni kezdett az eső, egész nap hullottak a cseppek az égből. Dél körülre a porhanyós föld csupa sárosra ázott. Mindenki betakarodott a kertekből, udvarokról. Az ablakból lesték, hogy nőnek a pocsolyák. Sokan káromkodtak, hogy nem tudnak haladni, mások örültek, legalább nem szárad ki minden. Néhány öregasszony akkor is a kukorica közt téblábolt, mert tudták, a tolvajok olyankor járnak, mikor számítani lehet rá, hogy nincsen ott senki. És ha valaki gondolt is rá, hogy éppen aznap majd fogja magát, és a hosszú hegyvölgyeken át kinéz a tanyára, az a sűrű, hideg eső, meg a dagadó sár miatt megint letett arról egy időre.

(Új Forrás, 2004/3.)

ANTAL BALÁZS 1977-BEN SZÜLETETT ÓZDON. VERSET ÉS PRÓZÁT ÍR.